

תת"ע 7/06/22 - מדינת ישראל נגד מצעב אבו חלו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7-06-22 מדינת ישראל נ' אבו חלו
בפני כבוד השופטת מיכל שביט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שרית דרור

המאשימה

נגד

מצעב אבו חלו
ע"י ב"כ עוה"ד אבו עליה מוחמד

הנאשם

הכרעת דין

האשמה ומהלך הדיון

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שאינו רשום באזור, בלא שהיה בידו היתר מאת מפקד כוחות צבא ההגנה לישראל באזור לנהוג ברכב שאינו רשום באזור, בניגוד לתקנה 578ב לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 10.05.2022 בשעה 14.35 נהג הנאשם ברכב נוסעים פרטי שמספרו 02397812 (להלן: "הרכב"), שאינו רשום באזור, בשד סירת דוכיפת ירושלים, מחסום חיזמה מאדום לכחול, בלא שהיה בידו היתר כאמור.
3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם בנהיגה בלבד וטען כי חברו הוא שנהג ברכב בעוד הוא עצמו ישב במושב הנוסע שליד הנהג.
4. נוכח כפירת הנאשם בנהיגה קבעתי את התיק לשמיעת ראיות לפני.
5. במועד ההוכחות העידו מטעם המאשימה העדים הבאים:

החיילת יובל בר חיים, מי שהייתה עדה ישירה לנהיגה (להלן: "החיילת").

שוטר התנועה אנדרי קרמן, אשר ערך את דו"ח ההזמנה לדין וכתב אישום מוצג "ת/1" (להלן: "השוטר").

6. כמו כן, נוכח הכפירה הממוקדת בנהיגה הוגשו בהסכמה תעודת עובד ציבור בדבר פרטי הרישום של הרכב (מוצג "ת/3"), המעידה כי הרכב הינו רכב הרשום בישראל, ותעודת עובד ציבור בדבר העדר רישומו של הנאשם במרשם התושבים ובקובץ מחזיקי רישיונות נהיגה בישראל (מוצג "ת/4").

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו וחברו אבו רמילה מוהנא (להלן: "החבר"), מי שלטענת הנאשם נהג ברכב במועד האירוע.

גדר המחלוקת

8. אין מחלוקת כי הרכב אינו רשום באזור וכי הנאשם הינו תושב אזור אשר לא אחז במועד האירוע בהיתר מאת מפקד כוחות צבא ההגנה לישראל באזור לנהוג ברכב שאינו רשום באזור (ר' בעניין זה גם דברי הנאשם בעמ' 12 ש' 31 ובעמ' 13 ש' 18 - 19).

9. אין גם חולק, כי הנאשם והחבר היו ברכב במקום ובמועד האירוע וכי שעה שהשוטר ניגש לרכב לרשום את הדו"ח מצא את הנאשם במושב הנוסע ואת החבר במושב הנהג.

10. המחלוקת נעוצה בשאלה מי נהג ברכב, האם כטענת הנאשם החבר הוא זה שנהג ברכב בעוד הוא עצמו ישב כל העת במושב שליד הנהג או שמא כטענת המאשימה הנאשם הוא זה שנהג ברכב והחליף עם החבר, שישב לצדו, את מקום הישיבה לאחר שהחיילת הבחינה בו נוהג ובטרם הגעת השוטר לרישום הדו"ח.

דין והכרעה - האם הנאשם נהג ברכב?

11. על המאשימה, הנושאת בנטל ההוכחה, להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג ברכב וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיציב על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאנינה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, **על הראיות**, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674 - 1681).

12. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, שמעתי את העדים והתרשמתי מעדויותיהם הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה את האשמה שיוחסה לנאשם מעבר לכל ספק סביר ואני קובעת כי מי שנהג ברכב אינו

אחר מלבד הנאשם, כפי שיוסבר להלן.

13. החיילת, ששימשה במועד האירוע כלוחמת מעברים במחסום חיזמה, העידה לפני כי זיהתה באופן ברור וחד משמעי את הנאשם כמי שנהג ברכב. עדותה הייתה עקבית, מהימנה ביותר ולא נסתרה בכל שלב.
14. במזכר אותו ערכה החיילת במועד האירוע (מוצג "ת/2"), ציינה כי עצרה את הרכב וביקשה תעודות. הנהג הביא לה תעודה עם תמונה שאינה זהה אליו. על כן עצרה אותם בצד. לאחר שהרכב נעצר הם החליפו מקומות. הנאשם זוהה על ידה כנהג.
15. בעדותה לפני חזרה על הדברים ופרטה אותם. כעולה מעדות החיילת, לאחר שעצרה את הרכב וביקשה תעודות, הציג לה הנהג תעודה מזהה, אשר התמונה בה לא תאמה את תווי פניו של הנהג. כשהתבקשה לתאר את הנהג אותו ראתה, השיבה **"היה לו שקע בסנטר ולמרות זאת בתמונה לא היה שקע"** (עמ' 7 ש' 7). מעדות החיילת עולה, אם כן, כי היא בחנה מקרוב את פניו של הנהג ברכב אותו עצרה, לצורך השוואתם לאלו המופיעים בתעודה המזהה אותה הציג לה, ואף הבחינה בסממן זיהוי המיוחד לנאשם (אשר לא הופיע בתמונה שבתעודה) - השקע בסנטרו. מכאן שזיהויו על ידה היה וודאי ומוחלט.
16. בהמשך הדברים העידה החיילת כי העבירה את התעודות לחבר שהיה אתה לבדיקה בזמן שהם (הנהג והנוסע) עצרו בצד. החיילת העידה כי כשחזרה לרכב ראתה את הנאשם יושב במושב של הנוסע כאשר לפני כן הוא ישב במושב של הנהג (עמ' 7 ש' 13 - 17).
17. עדותה של החיילת הייתה עקבית גם במהלך חקירתה הנגדית. בחקירה זאת שבה והעידה כי הנאשם, אשר נהג ברכב, והנוסע שהיה עמו התחלפו בשלב מאוחר לעצירת הרכב על ידה. החיילת אישרה כי היא לא ראתה את האקט של ההחלפה אך ראתה, כשנקראה שוב לרכב, שמי שאותו זיהתה במושב הנהג יושב כעת במושב הנוסע. זאת אישרה למי שביצע את הבידוק עם סיום תפקידה וכך דווחה גם לשוטר שהגיע לרישום הדו"ח ותיעדה את הדברים במזכר אותו ערכה לפי בקשת השוטר (מוצג "ת/2").
18. כאשר נאמר לה על ידי ב"כ הנאשם **"את לא זוכרת את הפנים של הנהג"** השיבה **"אני זוכרת"**; כשנשאלה **"את יודעת מי הוא הוא נמצא באולם"**, השיבה **"כן"**, **בהצביעה על הנאשם, ואמרה "זה מי שנהג והביא לי את התעודה שלא דומה לו. בהתחלה נהג אחרי זה שהחליפו את הנתיב הוא כבר לא היה במושב הנהג"** (עמ' 8 ש' 8 - 12).
19. בשים לב לדברים האמורים, אני מקבלת את גרסת החיילת כי זיהתה באופן ברור וחד משמעי את הנאשם כמי שנהג ברכב.

20. לא מצאתי כי יש בעובדה, עליה אין חולק, כי בעת הגעת השוטר למקום נמצא הנאשם יושב במושב הנוסע בעוד החבר נמצא יושב במושב הנהג כדי להפריך את דברי החיילת או להטיל ספק במהימנותם. מנגד, מצאתי בעדות השוטר חיזוק לעדותה של החיילת.

21. השוטר, ששימש במועד האירוע כשוטר תנועה בתחנת שפט, העיד כי לא נכח במקום במועד ביצוע העבירה ולא היה עד לה כי אם נקרא להגיע למקום לאחר מועד ביצוע העבירה לצורך רישום הדו"ח. השוטר הסביר כי לשוטרים במחסום אין אפשרות לרשום דוחות ועל כן מדי פעם הם עולים מולו בגל ומבקשים סיוע, כפי שהיה במקרה זה. בחקירה הנגדית העיד כי לא עבר במקרה במחסום אלא נקרא לאירוע וכי הוא מניח שלקח לו בסביבות חצי שעה להגיע למחסום אחרי הקריאה (עמ' 4 ש' 14 - 18). כן העיד כי את האינפורמציה לגבי האירוע קיבל מהשוטרת שעצרה את הרכב (עמ' 4 ש' 23 - 25) וכי השוטרת היא זו שהודיעה לו כי הנהג והנוסע התחלפו ביניהם (עמ' 6 ש' 12 - 13). עדותו של השוטר הייתה אף היא עקבית ומהימנה. עדות זאת עולה בקנה אחד עם עדות השוטרת לפיה השוטר לא נכח כלל באירוע וכי הגיע בשלב מאוחר יותר ושאל אותה מה ראתה ומה היה (עמ' 10 ש' 1). לא מצאתי כל ביסוס לטענת הנאשם (בעמ' 12 ש' 19 - 23), כי השוטר כבר היה במחסום לפני שהחיילת הגיעה למסלול שלה, ונראה כי הדברים נאמרו על ידו רק על מנת להיבנות מהעובדה שנצפה על ידי השוטר כשהוא יושב במושב הנוסע ולשלול את ההתכנות לביצוע החילופים טרם הגעת השוטר לרישום הדו"ח.

22. הנאשם הכחיש מכל וכל הן את עדות החיילת והן את עדות השוטר וטען כי עדותם, השקרית לשיטתו, ניתנה על רקע המצב הביטחוני באותה העת והיותם "**עובדים בגזענות**" (עמ' 12 ש' 27). לא מצאתי כל יסוד להאשמה זאת.

23. עדותו של הנאשם הייתה מגמתית ובלתי מהימנה. בראשית עדותו העיד כי "**החיילת עצרה אותי במחסום ביקשה תעודות**" (עמ' 11 ש' 10). על אף ההתבטאות הראשונית "עצרה אותי", מיד עבר לגרסה לפיה הוא כלל לא נהג ואף תיאר כיצד ננזפה החיילת נוכח טענתה כי הוא זה שנהג: "**בא המגב הוא רב עם החיילת התחיל לצעוק עליה אמר לה מה זה איך את אומרת שהוא היה נהג הוא ליד הנהג**" (עמ' 11 ש' 12 - 13). כשנשאל בחקירה הנגדית מדוע לא שאל בא כוחו את החיילת, שנחקרה על ידו קרוב לשעה, אודות אותן צעקות שצעק עליה לכאורה שוטר המגב, השיב כי "**אני לא הסברתי לעו"ד על זה ולא ידעתי שמותר לי גם לשאול**" (עמ' 13 ש' 7), אולם כאשר העירה לו ב"כ המאשימה כי דווקא עצר את בא כוחו הן בחקירת החיילת והן בחקירת השוטר על מנת שיפנה אליהם שאלות שינה מגרסתו ואמר "**הוא לא שמע את זה. אמרתי את זה אבל הוא לא שמע את זה הוא היה מדבר...**" (עמ' 13 ש' 10).

24. כאמור לעיל, הנאשם ניסה להיבנות מהעובדה שנצפה על ידי השוטר כשהוא יושב במושב הנוסע וכדי לשלול התכנות לחילופין טען כי "**השוטר הגיע אחרי 3 דקות. אני חושב שהוא היה במחסום**" (עמ' 12 ש' 20). דברים אלו אינם מתיישבים עם גרסתו שלו לפיה אחרי שהחיילת בדקה את התעודות ואמרה לו ולחברו לעצור בצד בא חייל "רגיל" והציג להם תעודות, לאחר מכן בא קצין של מגב, תשאל אותם, צעק על

החייל שיקרא לחיילת, לאחר מכן רב הקצין עם החיילת ולאחר מכן הגיע השוטר - וכל האירוע הזה תוך 3 דקות ממועד עצירתם הראשונה על ידי החיילת.

25. עדות החבר הייתה בלתי עקבית, רצופת סטיות ובלתי מהימנה. תחילה טען כי את הרכב בו נעברה העבירה נלקח ברשות בעל המוסך בו השאיר הלקוח את הרכב, לאחר מכן טען כי דיבר עם הלקוח שאישר לו לנסוע עם הרכב לאיפה שהוא רוצה, בהמשך שינה שוב ושוב את גרסתו ואף החזיק בגרסה משולבת **"לבעל הבית לבעל האוטו"** (עמ' 16 ש' 28). לאחר מכן טען כי שם הקליינט, בעלי הרכב, הוא **"אשרף"** אך כשעומת עם פרטי בעלי הרכב טען **"אולי אח שלו. לא יודע על שם מי האוטו"** (עמ' 17 ש' 3). כמו כן, בעוד בתחילת הדברים טען כי הנאשם אמר לחיילת את מס' זהותו בעל פה וחזר והשיב כי אמר בעל פה, הרי כשעומת עם דברי הנאשם לפיהם הציג צילום ת.ז. שלו שינה מגרסתו והשיב **"כן, נכון"**. כששאלה ב"כ המאשימה **"מזכרת?"** השיב **"נכון את צודק"** (עמ' 17 ש' 28, השיבוש במקור).

26. עוד יש להוסיף, כי חרף טענת הנאשם כי תיעד את המפגש עם השוטר במצלמתו לא הציג הנאשם את הסרטון הנזכר. בנוסף, אף כי טען שהאירוע צולם במצלמות המחסום והלין על כך שהמאשימה לא הציגה את הסרטון, לא הגיש בכל שלב בקשה לעיון בחומר חקירה לצורך קבלת הסרטון והצגתו. לזאת יש להוסיף כי אף שגרסתו וגרסת חברו נשענה על הטענה כי הנאשם הצטרף לנסיעה ברכב אותו נטל החבר מבעליו ברשות הבעלים (לפי גרסתו האחת של החבר) או ברשות בעלי המוסך (לפי גרסתו השנייה של החבר) לא הוצגו כל עדות או ראיה הקושרים את הרכב לחבר דווקא, בכלל זאת עדות בעלי הרכב או בעלי המוסך.

27. **"כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה"** (ע"א 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה (1) 736).

28. מוצאת אני כי יש במחדלו של הנאשם בהבאת הראיות האמורות משום חולשה נוספת של גרסת ההגנה.

29. נוכח המפורט לעיל אינני נותנת אמון בגרסת הנאשם.

30. לאור כל האמור, הגעתי למסקנה כי הנאשם הוא שנהג ברכב ולא חברו וכי המאשימה הצליחה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

סוף דבר

31. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, במעמד הצדדים